

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 637/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti EuLC, s. r. o., Lužná 1, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou LEGAL ADVISORY GROUP, s. r. o., Lužná 1, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Bruno Žlnay, pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Cob 218/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti EuLC, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. septembra 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti EuLC, s. r. o., Lužná 1, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Cob 218/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je v procesnom postavení žalobcu v konaní vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 Cb 116/2007 proti žalovanému [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], pričom predmetom konania je zaplatenie sumy 4 628,39 € s príslušenstvom z titulu neuhradenej faktúry za dodanú vodu. Návrh bol na okresnom súde podaný 4. septembra 2006, okresný súd 23. januára 2007 vydal platobný rozkaz, proti ktorému podal žalovaný odpor. Okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom z 1. júla 2014 v prospech sťažovateľky. Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol v napadnutom konaní tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľka v sťažnosti vytkla, že uvedené rozhodnutie krajského súdu „*bolo svojím obsahom zmätočné, pretože neobsahovalo jasné a zrozumiteľné odôvodnenie, v čom vlastne súd prvého stupňa pochybil a čo mal urobiť*“. Okresný súd opätovne rozhodol vo veci rozsudkom z 29. apríla 2016 a opätovne v prospech sťažovateľky. Aj proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 31 Cob 129/2016 z 25. júla 2017 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Sťažovateľka uviedla, že krajský súd v uvedenom potvrdzujúcom rozhodnutí plne potvrdil jej konštantnú argumentáciu a napriek opakovanému prejednávaniu veci na súde prvej inštancie „*v konaní nevyšli najavo žiadne nové okolnosti (relevantné pre posúdenie veci) ako tie, ktoré boli známe už v čase vydania platobného rozkazu. Jediné čo sa preukázalo, že argumentácia žalovanej strany bola od počiatku zavádzajúca a súd sa zaoberal podružnými vecami a rovnako, že dokazovanie, ktoré vykonával súd (najmä znalecké dokazovanie) bolo celkom zbytočné.*“.

3. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

„*Súdne konanie, voči ktorému podnet smeruje, prebiehalo od roku 2006 do roku 2017. Možno konštatovať, že príslušný okresný súd vo veci konal, avšak nevhodným a nehospodárnym vedením konania (napr. dokazovaním podružných vecí, zbytočným vypracúvaním znaleckých posudkov) vznikali zásadné prierahy v konaní. O tom svedčí dĺžka konania po prvotné rozhodnutie vo veci, pričom kľúčové súdom obstarané dôkazy (najmä znalecké posudky) sa ukázali ako celkom nepoužiteľné. Taktiež Krajský súd Trnava*

zásadným spôsobom prispel k prieťahom konania keď vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie, pričom v ďalšom konaní nedošlo k žiadnym novým zisteniam a prvostupňový súd rozhodoval na základe nezmenenej skutkovej i právnej situácie.

V ostatnom rozhodnutí Krajského súdu Trnava (v zložení iného senátu) sa odvolací súd plne stotožnil so závermi prvostupňového súdu, hoci tieto boli rovnaké už v čase, kedy prvostupňový súd prvý krát vo veci rozhodol. Rovnako odvolací súd zhrnul právnu kvalifikáciu veci pričom sa ukázalo, že táto bola nezmenená od času vydania platobného rozkazu v roku 2006.

Podnecovateľ svojim konaním, alebo správaním nijako neprispel k predlžovaniu konania. Naopak vždy sa vyjadroval, zúčastňoval sa pojednávani, aktívne vo veci konal.“

4. Sťažovateľka vytkla, že hoci jej bol nakoniec nárok priznaný vrátane úrokov z omeškania a náhrady trov konania, nebude možné jeho reálne uspokojenie, keďže žalovaný sa dostal do stavu platobnej neschopnosti.

5. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Krajský súd Trnava, v konaní sp. zn. 21Cob/218/2014 porušil základné právo podnecovateľa EuLC, s.r.o., Lužná 1, 851 04 Bratislava, IČO: 36 665 274 na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa Čl. 48, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva podnecovateľovi EuLC, s.r.o., Lužná 1, 851 04 Bratislava, IČO: 36 665 274 finančné zadostučinenie vo výške 2500,00 Eur.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva právnemu zástupcovi podnecovateľa LEGAL ADVISORY GROUP, s.r.o., Lužná 1, 851 04 Bratislava náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 407,66 eur (pozostávajúce z dvoch úkonov právnej služby po 161,01 eur dvoch režijných paušálov po 8,84 eur a DPH 67,94 eur).“

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

10. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody,

reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

12. Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní.

13. Z obsahu samotnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že krajský súd v napadnutom konaní rozhodol uznesením č. k. 21 Cob 218/2014-569 z 26. februára 2015, ktorým bol zrušený rozsudok okresného súdu a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že uvedené uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 24. apríla 2015. Zo sťažnosti sťažovateľky tiež vyplýva, že po vrátení veci okresnému súdu na ďalšie konanie tento opätovne rozhodol rozsudkom v jej prospech, ktorý bol potvrdený rozsudkom krajského súdu č. k. 31 Cob 129/2016-838 z 25. júla 2017. Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že uvedený rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 9. septembra 2017. Sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená 21. septembra 2017.

14. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súdu doručená v čase, keď k prietahom zo strany krajského súdu v napadnutom konaní už nemohlo dochádzať, keďže napadnuté konanie bolo právoplatne skončené 24. apríla 2015. Navyše, predmetné konanie pred súdom, v ktorom bola sťažovateľka v procesnej pozícii žalobcu a predmetom ktorého bolo zaplatenie sumy 4 628,39 € s príslušenstvom, bolo právoplatne skončené 9. septembra 2017. Stav právnej neistoty sťažovateľky bol teda odstránený, pričom k tomu došlo pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

15. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to,

aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05). Ak v čase prerokovania sťažnosti na ústavnom súde už nedochádza k porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie.

16. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

17. Vzhľadom na uvedené skutočnosti vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd sťažnosť sťažovateľky posúdil ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol (obdobne napr. II. ÚS 24/06, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 300/08).

18. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2017